

indlade sig paa en Forhandling, hvorved det kunde lykkes at faa Direktørlønnen forbedret paa en eller anden Maade. Men jeg vil dog gerne i den Anledning bemærke, at jeg rigtignok ikke har sagt, at man maatte antage, at Embedsmænd, der kun havde 6,000 Kr., vare afhængige. Nej, Gudskelov, vi have dog en Embedsstand, hvoraf, jeg havde nær sagt desværre, Fler-tallet ikke har 6,000 Kr., men som dog vise Uafhængighed og Redelighed i alle Henseender. Men det, jeg bemærkede, var, at man ikke kan vente for en saa forholdsvis lav Løn at faa en Mand, der har de nødvendige Evner, og man maa vente, at naar en Mand ikke har de nød-vendige Evner til at styre det, han skal, vil han ty til andre, og det er givet, at naar han tyr til andre, bliver han til en vis Grad afhængig af deres Raad, saa at det at ansætte en Embedsmand med en saa lille Løn maaske til syvende og sidst kan føre til, hvad man jo fra alle Sider er bange for, at dette Statsinstitut blev afhængigt af andre, inden- eller uden-landske Banker. Den højtærede Finans-minister henviste nok til, at Regeringen skal med. Ja, det er ganske rigtigt, men det maa jo dog være saaledes, at naar man har specielle Embedsmænd, f. Eks. her en Bankdirektør, maa Regeringen normalt gøre, hvad han siger og følge hans Raad, og hvis de ikke normalt kunne gøre det, maa de afskedige ham og faa en anden; saa duer han ikke, i alt Fald ikke efter Ministerens Mening. Der kan kun være Tale om, at Ministeren en enkelt Gang griber ind, naar der er noget, han kan se strider mod hans Principper eller imod de Forudsætninger, som ligge til Grund for Loven eller deslige, men man kan aldeles ikke til daglig Brug forlange, at Finansministeren eller finansministe-rielle Embedsmænd skulle have Indsigt i disse i sig selv meget vanskelige Forhold.

Jeg slutter mig til de Ønsker, der ere udtalte om Lovens velvillige Behandling, og for Resten ogsaa til de Ønsker, der ere fremsatte om dens hurtige Behandling — Hurtighed udelukker jo aldeles ikke Grundighed. Det forekommer mig, at naar man nu har ventet saa længe, og det fra alle Sider erkendes, at her er en Fordel, større eller mindre, at faa, skulde man ikke ud-sætte denne Reforms Gennemførelse læn-gere end absolut nødvendigt.

Finansministeren (Vilhelm Lassen).

Jeg vil gerne have Ordet umiddelbart efter det ærede Medlem, som sidst talte. Det

gaar mig overfor det ærede Medlem, som det er gaaet ham overfor mig, at medens jeg jo er enig med ham i Hovedsagen, er der adskillige af hans Bemærkninger, som forbavser mig, og adskillige Bemærkninger, som jeg synes ikke ere ganske klare. Jeg kan sige, at i Hovedresultatet ere vi enige, thi det ærede Medlem vil jo have Forsla-get fremmet, det ærede Medlem vil have Forslaget fremmet hurtigt, og det ærede Medlem erkendte gentagne Gange og med Understregning, at det vilde gøre Gavn. I Gaar fik jeg det Indtryk af det ærede Medlems Foredrag, at hans Hovedindven-ding var den, at det vilde være en Draabe i Havet. Han argumenterede paa mange Maader med mange store Tal for at vise, at Tilførselen af Kreditforeningsobligatio-ner var saa stor og betydelig, at det Op-køb, der her var Tale om, druknede gan-ske deri. Det glæder mig, at det ærede Medlem nu i Dag konkluderer i, at han syntes, at de 15 Mill. Kr. Grundkapital var et ganske passende Beløb at standse ved, og at man ikke skulde gaa videre. Jeg havde det Indtryk, at det ærede Med-lem var bange for, at jeg skulde gaa for vidt, idet jeg havde antydnet, at jeg kunde forhandle om muligvis at gaa lidt højere end til 15 Mill. Kr., f. Eks. til 20 Mill. Kr., havde jeg tænkt mig. Men, som sagt, det glæder mig, at vi ere havnede ved dette Resultat. I Gaar havde jeg det Indtryk, at Hovedindvendingen fra det ærede Med-lems Side var, at dette var en Draabe i Havet. Det ærede Medlem sagde, han kunde ikke forstaa, at vi skulde have Tiendeobligationerne med, fordi han mente, det var Statsobligationer eller dog garan-terede af Staten. Det ærede Medlem hus-ker fejl; Tiendeobligationerne ere ikke Statsobligationer og ere ikke garanterede af Staten. Saa sagde det ærede Medlem gentagne Gange, at han var overbevist om, at denne Foranstaltning, vi her vare inde paa, aldeles utvivlsomt vilde, han brugte Udtrykket, højne Kreditforenings-obligationernes Kurs, men han sagde gen-tagne Gange, at han ikke var sikker paa, at det vilde komme Ejendomsbesidderne til gode. Nu beder jeg ærede Medlemmer sige mig, hvorledes det skulde gaa til, at man højner Kreditforeningsobligationernes Kurs og vedvarende gør det — det ærede Medlem var aldeles sikker paa det —, og at de, der sælge Kreditforeningsobligatio-ner, faa mere for deres Penge, uden at det til syvende og sidst kommer Ejen-domsbesidderne til gode; det forstaaer jeg ikke.